

бістрою рікою в готру татар з мішків висипали.

Над берегом води сидів дід сивий як голуб. Той побачивши їх, встав з кімни і сказав:

— Перешлиште щасливо піски забиваючи огнем, батки сїючи смертю, високі і стрімкі скали, пустині заживаючи голодом а навіть люду, красою до себе приваблюючи.

Ніколи ви були нічні за голосом співачок, булиюште всі потонули в воді. Слава вам, але страшний і небезпечний чекають вас ріки. Той побідить, хто витривав до кінця; хто не витривав, утоне навіть у самого берега.

Не багато на те звертано уваги, але проєдник брав кожне слово на розвагу і в пам'яті їх собі ховав. По короткім виночнику казав вирушити далі. І перебули дорогу дуже тяжку, бо що хвили йшли то в гору, то з гори, а ноги совгали ся по слизькій дорозі. Уморені, зголоділі так, що каміня готові гризти, а однак не мали чим поживити ся, бо живність за ними далеко остала ся в заді.

В тім побачили по обох сторонах дороги чудові огороди. Р них дерева повні найгарніших овочів і овпадаючих їм аж під ноги. В